

Na podstawie § 94 ust. 2 austriackiej Fremdenengesetz odwołanie od decyzji odmawiającej wydania wizy lub stwierdzającej jej nieważność jest niedopuszczalne. Przepis ten narusza zobowiązanie wynikające z art. 8 dyrektywy, w myśl którego danej osobie przysługują środki odwoławcze, jakie przysługują obywatelom tego państwa w stosunku do aktów administracyjnych, niezależnie od tego czy chodzi o środki odwołania do organów administracyjnych czy sądowych. Argumentacja Republiki Austrii, jakoby pozbawienie środka odwoławczego w tym wypadku było uzasadnione, ponieważ ani odmowa ani stwierdzenie nieważności wizy nie mają skutku wykraczającego poza granice pojedynczego aktu administracyjnego, a złożenie kolejnego wniosku prowadzi do celu szybciej aniżeli środek odwoławczy, jest niewłaściwa. Ponowne wniesienie wniosku kryje w sobie mianowicie ryzyko, że decyzja błędna merytorycznie zostanie po prostu powtórzona.

(¹) Dz.U. L 56, str. 850

- nie przyjmując przepisów niezbędnych do wykonania tej dyrektywy w dziedzinie federalnych Mineralrohstoffgesetz i Schieß- und Sprengmittelgesetz oraz Elektrizitätswirtschaftsgesetz landu Salzburg wbrew art. 24 ust. 1 tej dyrektywy;
- nie transponując art. 11 tej dyrektywy dotyczącego zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych w odniesieniu do landów Burgenland, Salzburg, Steiermark i Tyrol;
- nie transponując art. 12 tej dyrektywy w odniesieniu do landu Oberösterreich oraz
- nie transponując art. 8 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy w odniesieniu do landów Burgenland, Górna Austria, Salzburg, Tyrol i Vorarlberg

ewentualnie we wszystkich tych przypadkach nie notyfikowała przyjęcia stosownych przepisów Komisji.

2. Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-226/05)

(2005/C 171/19)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 20 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Dr. Bernharda Schima, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Austrii.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o rozstrzygnięcie w następujący sposób:

1. Republika Austrii uchybiła swojemu zobowiązaniu do pełnego transponowania dyrektywy Rady 96/82/EG z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (¹)

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 96/82/WE z grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi Państwa Członkowskie są zobowiązane od przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż w ciągu 24 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, czyli do dnia 3 lutego 1999 r. Transpozycja dyrektywy zobowiązywała w Austrii w części federację, a w części landy.

Zdaniem Komisji transpozycja dyrektywy w Republice Austrii jest niepełna, względnie niewystarczająca: w ważnych dziedzinach istnieją wciąż luki, a przepisy służące transpozycji nie spełniają w części wymogów ustanowionych przez dyrektywę.

Na poziomie prawa federalnego brak jest transpozycji w zakresie Mineralrohstoffgesetz i Schieß- und Sprengmittelgesetz, na poziomie krajowym w zakresie Elektrizitätswirtschaftsgesetz landu Salzburg.

Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy — Sporządzenie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dotyczących środków, jakie należy podjąć poza terenem zakładu — nie został transponowany w odniesieniu do landów Burgenland, Salzburg, Steiermark i Tyrol.

Artykuł 12 dyrektywy nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek uwzględnienia w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego lub w innych podobnych politykach założeń odnoszących się do zapobiegania poważnym awariom oraz ograniczania ich skutków. Państwa Członkowskie są zobowiązane do kontroli lokalizacji nowych zakładów i ustalenia odpowiednich procedur konsultacyjnych celem ułatwienia wprowadzenia w życie tych polityk. Komisja nie została powiadomiona o przyjęciu przepisów transponujących art. 12 tej dyrektywy przez land Górnej Austrii.

Artykuł 8 ust. 2 lit. b) dyrektywy wymaga, aby w związku z efektem domina Państwa Członkowskie ustanowiły przepisy dotyczące współpracy przy informowaniu opinii publicznej oraz dostarczania właściwym organom informacji koniecznych do przygotowania zewnętrznych planów operacyjno — ratowniczych. Przepis ten nie został dotychczas transponowany przez landy Burgenland, Górna Austria, Salzburg, Tyrol i Vorarlberg.

(¹) Dz.U. L 10, str. 13

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-232/05)

(2005/C 171/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Christophe'a Giolita, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji z dnia 12 lipca 2000 r. w sprawie pomocy

państwa przyznanej przez Republikę Francuską na rzecz Scott Paper SA/Kimberly — Clark (pomoc państwa CR 38/1998, dawniej NN 52/1998, opublikowana w Dz.U. L 12 z dnia 15 stycznia 2002 r., str. 1), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 249 ust. 4. Traktatu WE oraz art. 2 i 3 tej decyzji.

- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze francuskie nie podjęły koniecznych środków w celu zapewnienia właściwego, bezzwłocznego i skutecznego wykonania decyzji zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, co jest sprzeczne z art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 88 Traktatu WE (¹), który przewiduje, że Państwo Członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta. Decyzja sędziego krajowego jest sprzeczna z ciążącym na nim obowiązkiem zapewnienia skuteczności prawa wspólnotowego, a prawo francuskie nie stwarza możliwości zastosowania środków tymczasowych, co nie pozwala na zrównoważenie automatycznego skutku zawieszenia postępowania.

Stanowisko władz francuskich wydaje się być sprzeczne ze zobowiązaniem do lojalnej współpracy określonym w art. 10 Traktatu WE. Francja nie odpowiedziała na pismo Komisji z dnia 21 listopada 2003 r. mimo trzech wezwań i podsumowującego spotkania pomiędzy urzędnikami Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji a władzami francuskimi w sprawie francuskich przypadków windykacji pomocy państwa. W szczególności Komisja nigdy nie otrzymała kopii postanowienia o zawieszeniu, mimo że wielokrotnie zwracała się do Francji z takim żądaniem. W konsekwencji Komisja żywi wątpliwości co do dokładnego przebiegu postępowania windykacyjnego. Wątpliwości te zostały ponadto wzmożone przez fakt, iż z nieoficjalnych informacji otrzymanych przez Komisję w lipcu 2004 r. wynika, że wbrew twierdzeniom władz francuskich postanowienie o zawieszeniu nigdy nie zostało wydane. W tych okolicznościach Komisja nie może postępować w tym przypadku windykacji w duchu lojalnej współpracy, jak stanowi orzecznictwo Trybunału.

(¹) Dz.U. L 83, str. 1.